

[Arne Melchior]

vi have. Lad så seere, lyttere og læsere selv finde ud af, hvad de vil have, hvis bare udbuddet er mangfoldigt og frit og rigt nok.

Jeg er knap så overbevist om dette forslags rigtige intentioner som om det forriges; stadig væk er dog intentionerne med hensyn til monopolbruddet absolut uomtvistelige.

Jeg tror ikke rigtig på, at det med at brække noget ud af Danmarks Radios nuværende opbygning er vejen, men enhver bjælke, der kan rettes mod jernporten, som mono-polet har foran sig – ikke dets mennesker, det er ikke dem, vi angriber hermed, men selve opbygningen, selve systemet – enhver sådan bjælke vil vi være med til at skubbe bag på, og i den forstand vil vi også medvirke både til dette forslags behandling og dermed en belysning af sammenhængen og til det af hr. Flemming Jensen og andre ordførere omtalte forsøg på til næste år at finde sammen om farbare veje til dog at komme nogen vegne. Det er da muligt, at der skal gå endnu nogle år, før vi får konstruktionen rigtig, men jo før jo bedre, og CD tilsiger klart sin medvirken hertil.

Bertel Haarder (V):

Som ordfører for forslagsstillerne vil jeg knytte et par bemærkninger til det, der er sagt.

Den tidligere debat, vi havde, fik et resultat gående ud på, at der vil ske en henvendelse til mediekommissionen for at få den til at komme med en særredegørelse om forbuddet mod spredning af TV på tværs af kommunegrænser.

Denne debat har ikke på samme måde fået noget resultat, men den har dog klargjort en uenighed. Om den er blevet løftet op på et højere niveau, ved jeg ikke, men hr. Søren Hansen bidrog til klargøringen, da han gik imod monopolbruddet med den begrundelse, at det vil splitte ressourcerne, så begge radiofonier bliver ringere af det. Ganske vist sagde både ministeren og hr. Søren Hansen, at mono-polet ikke var nogen hellig ko, men det, der så var argumentet mod venstres forslag, var, at man ikke vil have denne splittelse af ressourcerne. Med andre ord: man vil måske godt udbygge provinsafdelingen, men ressourceforbruget dér skal koordineres med ressourceforbruget i København, så man får den bedst tænkelige udnyttelse af

mandskabet og af de tekniske faciliteter. Sådan forstod jeg det. Det er et forsøg på en ærlig fortolkning, og det genspejler også en strid, vi har haft i radiatorådet i lang tid, hvor man netop fra Danmarks Radios side har ønsket, at faciliteterne i provinsafdelingen skulle stilles til rådighed for Københavnsafdelingen, for at man kunne opnå denne koordination, hvor vi andre har sagt, at vi faktisk foretrækker, at man har sit eget at råde over, så man ikke kan generes i sin programlægning af, at man pludselig skal stille tingene til rådighed for Københavnsafdelingen. Den fortolkning tror jeg derfor er korrekt, og her er venstres synspunkt selvfølgelig det, at vi tror ikke på stordriften på samme måde som socialdemokratiet. Vi tror tværtimod, at blomsterne udfolder sig smukkere, når de er ude i den friske vind, når der er andre, som kan gøre kunsten efter og måske gøre det endnu bedre, og når man ikke skal tækkes den samme generaldirektør og den samme TV-programdirektør. Er det i virkeligheden ikke en syg tanke, at alt, hvad der sendes ud på TV-skærmen til danske hjem, sendes på den måde, at en ganske lille håndfuld personer har hals- og håndsret over alt, hvad der kommer ud? Det er en urimelig form for overtro på koordineringen og stordriften. Vi deler ikke den overtro. Vi tror tværtimod, at en opsplittning af mono-polet, en deling i to virkelig selvstændige enheder med to forskellige direktører, der skal være ansvarlige over for to forskellige forsamlinger, er det sundeste, at det er den måde, hvorpå ideerne kan blomstre bedst, den måde, hvorpå utilfredshed med den ene kanal måske kan føre til, at den anden kanal finder ud af en bedre måde at gøre det på. Det er noget med, at man kan lære af hinanden.

Jeg var i Storbritannien lige efter, at det engelske uafhængige TV, ITV, var begyndt – dér hedder det jo også Independent Television, selv om det ikke er mere uafhængigt end det, vi foreslår her – og da sagde selv de adspurgte fra BBC, at de måtte indrømme, at ITVs tilsynekomst på arenaen havde betydet en revolution, også i BBC. Det indrømmede de, på trods af at de havde været modstandere af ITV; og på trods af at nogle af dem stadig væk var modstandere, måtte de indrømme, at det havde været en mageløs udfordring, og at det havde sat tempoet op i